

Tạp Ghi ... Hawaii

Ghi nhận của Nguyễn Trọng Dzũng

1. Đi dự Đại hội họp mặt năm nay tôi được gặp lại một đồng nghiệp nha Trang Bị là chị Hà Như Nga. Từ ngày tôi vào văn phòng nhân viên của chị nhận giấy tờ để hôm sau đi “trình diện học tập cải tạo” (13 th. 6, 1975) đến buổi tái ngộ vừa rồi (24 th.8, 2007) tính ra là 32 năm 10 ngày.

Chúng tôi đến Hawaii từ 2 ngày trước. Trưa 24/8 tôi ngồi trong đại sảnh khách sạn chờ thân hữu các nơi đến để giúp làm thủ tục nhận phòng. Đang lúu lúu với một số thân hữu mới tới, tôi thấy một người mặc áo dài bước về phía tôi, chị hỏi : “*Ông Dũng có nhận ra tôi không?*” Thành thật mà nói, tôi chỉ nhận ra chị qua giọng nói và cách xưng hô, phải vài giây sau định thần nhìn lại tôi mới thấy lại nét dáng của chị năm nào.

Chị Nga đến từ Florida, và đây là lần đầu tiên chị đi dự Hội họp mặt THĐL.

2. Tại những cuộc họp mặt thế này, được tái ngộ với những người bạn, những đồng nghiệp xưa là chuyện thường, dễ hiểu. Trong Đại hội lần này còn có những bất ngờ thú vị, chỉ có thể giải thích được bằng “*cái duyên THĐL*.”

Cái duyên THĐL đó đã tạo ra cuộc tái ngộ thật bất ngờ giữa anh Phạm Hữu Bình và gia đình anh Ngô Quang Thọ. Anh Thọ từ Houston cùng đi với vợ chồng người chị là anh chị Phạm Văn Tổ ở Nam California. Anh Phạm Hữu Bình từ Paris đến. Gặp nhau tại buổi tiệc Hội ngộ tối 24 th.8 các anh chị đã nhìn ra nhau là bà con cô cậu, đã không có liên lạc từ nhiều năm nay, không phải chỉ từ tháng 4/1975 mà là từ nhiều năm trước đó.

Anh Phạm Văn Tổ lại là người đã cùng ở trại tỵ nạn Galang (Indonesia) với anh NC Thuần. Từ ngày chia tay nhau đi định cư, bây giờ hai anh mới gặp lại nhau, cũng do từ cái duyên THĐL, hay nói cho vui một chút thì đó là cái duyên “*thân hữu điện cầu*.”

3. Tham dự họp mặt lần này, tôi có một nhận xét đang loay hoay tìm lời viết ra sao cho thích hợp đúng mức. Vừa may, trong lúc trao đổi emails giữa anh Hùng, anh Thụy và tôi, anh Thụy đã gửi một email nói ra đúng những điều tôi định viết. Nay xin chép lại ra đây :

“Anh Hùng lo anh Thuần vì bận cháu nên lơ là “việc chung” cũng đúng thôi. Nhưng anh đã quá lo xa. Làm việc nhiều năm với anh Thuần tôi chẳng bao giờ “lo” cả. Những năm 80, khi chị Thuần và cháu còn ở VN chưa qua, hàng năm anh Thuần đều khăn gói quả mướp đi dự họp mặt với anh em. Đã nhiều lần đón và đưa anh ở phi trường tôi vẫn bồi hồi xúc động khi nhìn cái dáng của anh ấy cô đơn giống nhân vật Lucky Luke, trong truyện tranh cùng tên tôi đọc hồi nhỏ. Cứ mỗi lần tiễn đưa anh tôi lại nghĩ đến trang chót của chuyện, anh chàng Lucky Luke phóng ngựa ra đi với câu “Chiều nay một mình ta lang thang ...” (Hồi nhỏ tôi mê Lucky Luke, chả biết nay lắm cảm, có viết sai tên không?).

Đến năm 1989 chị Thuần và các cháu sang, gặp ở Philadelphia, tôi cũng có ý nghĩ như anh Hùng là anh Thuần sẽ bận rộn thế nhĩ mà lơ là anh em. Nhưng những năm qua đã cho chúng ta thấy anh chị vẫn sinh hoạt đều đều như trước, với THĐL.

Hôm họp mặt ở Hawaii, mặc dù chị Thuần không đi được vào phút chót, ngoài trừ một vài thân hữu, phần lớn đều không nhận ra sự vắng mặt của chị Thuần vì anh Thuần vẫn điều hành công việc tổ chức một cách chu đáo tất cả các chi tiết từ nhỏ tới lớn một cách bình tĩnh và thoải mái. Tôi nhớ có nhiều người vì gặp mặt bạn bè vui chơi mãi đến hôm sau mới hỏi thăm anh Thuần về chị.

Anh cũng biết tập thể đông người, mỗi người một ý, nhiều khi quá ỷ lại vào “ban tổ chức” nên có những yêu cầu, ý kiến thắc mắc cá nhân hoặc những chi tiết về họp mặt đã được gửi đến từng người mà chẳng chịu đọc. Khi đến hỏi, anh Thuần đều bình tĩnh giải quyết êm thấm ổn thoả, đến nỗi tôi phải nói “Ông hay thật, nếu vào tôi thì tôi đã nổi xung lên rồi.”

Họp mặt lần này ở nơi xa xôi, chỉ có chị Kiều Hạnh là người địa phương đứng ra tổ chức, mọi việc đều do bố con anh Thuần tiếp tay từ A đến Z. Nhân đây tôi cũng nói qua về cháu (Nguyễn Hoàng) Trí, con anh chị Thuần, mà chúng tôi quen gọi là Bi hay “cu Bi” cho thân mật. Thật là “cha nào con nấy”! Cháu đã bỏ rất nhiều công của vào kỳ họp mặt này. Suốt ngày chạy như con thoi lo từng chi tiết, từ nhỏ tới lớn với bố mà vẫn tươi cười vui vẻ.

Nói mãi về một người bạn mà mọi người đều biết thì cũng bằng thừa, tôi chỉ xin có một suy nghĩ là trong cuộc đời chúng ta gia đình và bạn bè là quan trọng, có chăng là tùy mình đặt sự quan trọng bằng nhau hay khác nhau. Nhưng sự khác nhau không quá nhiều để cho đời mình được cân bằng, mọi việc mình làm tốt cho mọi người và được tiếp nhận vui vẻ, sẽ mang lại cho chính mình niềm hạnh phúc và yêu đời.

Và anh Thuần chắc giờ này đang hưởng cái hạnh phúc đó.

Thủy”

Nguyễn Trọng Dzũng